

พระราชบัญญัติ

การขนส่ง (ฉบับที่ ๒)

พ.ศ. ๒๕๑๐

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๑๐

เป็นปีที่ ๒๒ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มี
พระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการ
ขนส่ง

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้
โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาร่างรัฐธรรมนูญในฐานะ
รัฐสภา ดังต่อไปนี้

เล่ม ๘๔ ตอนที่ ๓๓ ราชกิจจานุเบกษา ๑๘ เมษายน ๒๕๑๐

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติการขนส่ง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๑๐”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติการขนส่ง พ.ศ. ๒๔๕๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๕ ผู้รับใบอนุญาตประกอบการขนส่งตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๑ ต้องเอาประกันภัยเพื่อความวินาศภัยอันเกิดแก่ชีวิตหรือร่างกายของบุคคลภายนอก และซึ่งผู้เอาประกันภัยจะต้องรับผิดชอบเนื่องจากการขนส่งของตนตามจำนวนเงินไม่น้อยกว่าห้าพันบาทต่อหนึ่งคน

ในกรณีที่ผู้ประกอบการขนส่งร้องขอ นายทะเบียนจะสั่งอนุญาตให้ผู้ประกอบการขนส่งวางหลักทรัพย์ของผู้ประกอบการขนส่งไว้กับนายทะเบียนเป็นหลักทรัพย์ประกันแทนการเอาประกันวินาศภัยตามวรรคหนึ่งก็ได้ หลักทรัพย์ประกันต้องเป็นเงินสดหรือเป็นพันธบัตรรัฐบาลอย่างใดอย่างหนึ่งหรือทั้งสองอย่างรวมกันและต้องมีมูลค่าตามที่นายทะเบียนกำหนด ซึ่งต้องไม่ต่ำกว่าสองหมื่นบาท และไม่เกินสามแสนบาท

เล่ม ๘๔ ตอนที่ ๓๓ ราชกิจจานุเบกษา ๑๘ เมษายน ๒๕๑๐

หลักทรัพย์ประกันที่ผู้ประกอบการขนส่งวางไว้ตามวรรคสอง ย่อมไม่อยู่ในความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดี เว้นแต่จะเป็นการบังคับคดีเพื่อการชำระหนี้ซึ่งผู้ประกอบการขนส่งต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายที่เกิดขึ้นชีวิตหรือร่างกายของบุคคลภายนอกอันเนื่องจากการขนส่งของตน”

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ถนอม กิตติขจร

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติการขนส่ง พ.ศ. ๒๔๙๗ บัญญัติให้ผู้ได้รับใบอนุญาตประกอบการขนส่งตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๑ ต้องเอาประกันภัยเพื่อความวินาศภัยอันเกิดแก่ชีวิตหรือร่างกายของบุคคลภายนอก มีมูลค่าไม่น้อยกว่าคนละห้าพันบาทแต่เพียงกรณีเดียวเท่านั้น จึงเป็นเหตุให้บริษัทประกันภัย ถือโอกาสขึ้นค่าเบี้ยประกันแก่รถยนต์ที่อยู่ในความควบคุมโดยไม่มีขอบเขตแน่นอน เป็นผลให้บรรดาเจ้าของรถยนต์ได้รับความเดือดร้อน จึงควรกำหนดวิธีการให้วางหลักทรัพย์แทนการเอาประกันวินาศภัย ซึ่งมีผลอย่างเดียวกันเพิ่มขึ้นได้ด้วย ฉะนั้นจึงเป็นการสมควรแก้ไขมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติการขนส่ง พ.ศ. ๒๔๙๗ เสียใหม่ เพื่อให้ได้ผลสมบูรณ์ยิ่งขึ้น